

на день все повече зѣли да го уважавать. Самъ Императоръ Константинъ и домочядіе-то му даже му писвали честичко, и сякога ся обращали камъ него, като камъ башѣ, нѣ и той ги увѣщавалъ въ благочестіе-то като сынове, безъ да ся бояше, да имъ напомня, че царь-тъ на царіе-ты е Христосъ. Дважъ само напускалъ пустынь-тѣ той, за да слѣзе до града, и то не пакъ безъ причинѣ. Първый пѣтъ слизалъ до Александрѣ прѣзъ Максимово-то гоненіе (311 г.), за да поддържи мѣжество-то на гонены-ты и да послужи на запрѣны-ты. И вторыя пѣтъ пакъ — тамъ (325 г.), за да ся бори съ Арианы-ты, кои-то ся поддържяхъ отъ свѣтскѣ-тѣ власть, и тогава за нѣколко дня сполучилъ да убѣди много повече язычници, отъ колко-то обыкновенно ся крышавахъ прѣзъ цѣлѣ години. Св. Антоній умрѣлъ на 105 години, и останѣлъ вредомъ за примѣръ на мнозина отъ свои-ты послѣдователи, отъ кои-то по-знаменити-ти сѣ все основатели на разны монастыри. Тѣй другарь-тъ му и съврѣмянникъ-тъ му Св. Пахомій основалъ и мѣжкы, и женскы монастырь на острова — Тавеннѣ въ рѣкѣ-тѣ Нилъ; а Египетскый Св. Макарій — другъ въ скытскѣ-тѣ пустынь; Св. Пларіонъ Великый — около Газѣ въ Сирѣ; Св. Харитоній пѣкъ — първѣ-тѣ отъ Палестынскы-ты обители, — Фаранскѣ-тѣ. И сякой единъ имъ давалъ по единъ особитъ уставъ, на кой-то по-главы-ты правила сѣ: Безусловно-то послушаніе на монасы-ты камъ-то своя настоятель, игуменъ, архимандритъ или авва; отричаніе-то имъ отъ своя илитъ, собственѣ волю, умъртвяваніе-то на своѣ-тѣ чувствительность, постоянно-то упражненіе въ прочитаніе-то на Слово Божіе, пѣяніе-то на священны пѣсни, молитва-та и тѣлесны-ты трудове. Най-първый уставъ за иноческыя животъ е даденъ на Тавеннскѣ-тѣ обитель отъ Св. Пахомія.

Исполѣ, Св. Василиій Великый, и други-ти слѣдъ него Епископи, за да направятъ монашество-то още по-полезно за общество-то, нарядили киновіи, или зданія голѣмы, въ кои-то сичкы-ти иноци живѣли на едно подъ строгыя надзоръ на единъ авва или Архимандритъ. Тѣ тамъ были задължени, да ся съображяватъ строго съ устава, пазящецъ безпрѣкословно послушаніе, и трудящецъ ся, колко-то е възможно, за общъ ползѣ. Отъ тогава насамъ монастыри-ти станѣли нѣсамо прибѣжище на сичкы гонены и притѣсняваны, ами — и благотворителны заведенія за бѣдны-ты, болны-ты, странны-ты, а още — и училища за духовны-ты и дѣца-та.

По тоя начинъ на истоѣ въ IV-ый вѣкъ ся породили два